

1892-02-16

AFSENDER

Otto Mourier

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Vallø

Arkivplacering:

Mappe 30 nr. 5a-c

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription

Vallo d. 16te Februar 1892.

Kjære H. Skovgaard,

Ganske vist har min Kone endnu
ikke læst Karl Madams Bog; men hun
er nysgerrig om det, dels fordi hun
læser i en Tid, dels fordi hj antager,
at Dele af Bogen nysgerrig vil kunne
have Interesse for hende; altene skriver
h^u mit Brev, som skal tilbage med
Bogen, og siger Tak for den, da hun er
færdig med den.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 30 Nr. 5A

Det var overordentlig godt af Dem
at glæde os fra den Maade, og De
har glædet mig meget derved - hold
en fast for det, naar h^u siden nyder
den med lidt Indvendinger - først
og fremmest fordi det viste Deres
lige Sindelag og Deres Lyst til at dele
det gode med os, men ogsaa for Bogen
selskabelige Indhold og mængde
med Afbildninger (Gengivelsen Artikler
træde i anden Række, fordi h^u kjendte
den fra gammel Tid; men h^u har dog læst
den paany og glædet mig over Deres

Skovgaard
d. 1892

Min Kone har læst Bogen (nu er det!) og har sagt: "Hvor er det godt!"

adren, artige Indsignation).
De blev vore overbriet om, at jeg
havde den største Respekt for Karl Othman
ouppattende Kunstskaber, og minner mig
hvermaler til at kunne sammensætte
Indtryk, som en adskiltet og kun
Tid, og skægt udviklede Kunstner
i Fortidens med den fineste Nødvendighed
til at bygge et hvent Spor, derhos et
sandsagt Herrensime over Proport
som det er ham som en Leg, og en god
den Evne til at kunne for den i det
sine naar det angaar de tærmeste
Materier, saa at man lærer ham,
sluger ham, ligesom Kirken
siger sluge Lærelserne. Men
— der er nogle andre Mennesker
med Liden af den Beundring, jeg føler
for hans store uundselbare Betragtning
af Fortiden — en Beundring, som bl.
audet Jaar et Velby ved at holde
mig i den allernærmeste Overfor minns tælle
Evne, saa at jeg spørger mig selv, om
jeg ikke hellere skulde gaa sammen
med den lille beskrevne Annenstet,
jeg i den senere Tid er beg. at give af
den — vider der sig dog nogle
Indvendinger. Det, der saadan mig dog
best, er hans Blæstunier, der De
uraaske i hans Fortidens til ham
ikke engang har haft Mærke til. De
frustration holder ikke ligesom som
Blæstunier, men er det ligefald
og uraaske overvigtigt for fortidens
under den utydelige Form. Jeg har
ikke noteret mig den under Læse
og har nu ikke fundet den, som
de bestaa i en flot Sammenblanding
af Elkhjort og Profant, som er vandske,
hij at kunne tillids, men derfor lig
galt saare. Jeg synes i det hele
han har faaet en god Mærke for at
saa om sig med gode Fortidens
del. Litteratur og Fortidens for det
Jeg føler godt, at det, jeg har sagt, kan
sige sig med som fortidens Fortidens
Men jeg tænker, De tjener mig, saa
sagt, at De vet, at jeg trækker sig.
Ligeledes er den, at han er ikke for den,

og derfor skulde han lade de Ven-
linger fare. I det Kapitel er ful.
Lange et almindeligt. Hans Maade
at omtale det Hellegjæve er forhen-
sende fin.

Anerkendelse er Karl Madsens Fare-
stem, at han let bliver gammal. Og
det konger selv sig sammen med, at
han er for angst for at blive kjedelig.
Han var ikke tilstrækkelig Tro paa, at
Landstuden virker vakkert og over-
bevisende ved sin egen Magt. Der
gjennem bliver han forceret. Utro-
ligt er det jo rigtigt nok, hvad han
kan faa en til at se om; men i Bogens
Slutning synes jeg dog det glipper.
Alle de Specialstudier over smaa Hol-
stenen kunne have meget Betydning.
som Forstudier for ham og som Begreb-
for Stockholm, som de og kjendte
Billederne; men osv.

Bliv nu ikke vred og sig, at du
har sendt Bogen til en Ven, og at
det skal blive sidste Gang. Her er
Uret, saa gjendriv. Her er Uret, vil
jeg gjorne overbevise os om.
Hvor det ligner dem med de Trimmer.

Den der skulde have været en anden side af Bogen.

2.

nemmelig for det gamle Aar, som
var et rigt og betydningsfuldt Aar
for os, ikke mindst ved vort Forhold
til Dem; og ønsker Dem Lykke som
Menneske, som Kunstner, i Aars Hjem
i det nye Aar, vi ere inde i. Og giv
vort godt begyndte Forhold i dette Aar
maa staa sin Proeve, saa De ikke rykker
os af. Men ikke for seer De os nok,
naar Udstillingstiden kommer os ind.
Og saa har De jo lovet os et Besøg med
Aris Kone, ved hvilket Luthers
vi maa see at faa gjort nogle Tou-
re (Lellinge med Niels Petersen i
Eiby og Thurebyholm).

Da De skrev (20. Novbr) havde min
Kone været el. var hun syg. Vi traer
det var Influenza, hvorefter fulgte en
hel Del Hoste; men i alle Tilfælde
hvar godt over det og har siden va-
ret frisk som en Fisk, ialf. som en Fisk,
der nu engang har et svagt Bryst.
Saasnart Veet bane er avertet, gaar
hun daglig ud; og forleden (S. 17. d.) med
Frost og Gastervind kjørte vi over til
Eiby & 1/2 Mil herfra og hjem igjen om
Aften (nigtig nok med Vædelugs. Kuf fraa min

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 3a Nr. 5B

Vogn og indpakkeren som til København) udsat det samme huske det Mindste! — Vi har i det hele taget ikke ønsket være taknemmelige for, hvor godt vi have det.

Naa, saa det var derfor, De talte og talte dem var om Constantin Hansen, fordi De skulle til at ^{begynde} om ham. Men I givne vilde høre det! Hvor har jeg i Modset. til de Studenter, De læste i deres Bistak af Universitetets forhallen, atter sat på de Billeder, naar jeg blot fandtes der og Grammes af det Forældn. — Constantin Hansen, som underviste Kunst og en Træner! — det var da en uforlignelig Anseelse! Et det Træneren der er Lovelæreren for Forældn. Være de vist? Høre de ikke for mig. Tid fra deres kunstneriske Arbejder. Skjønt jeg stadig holder mig til den valse, som jeg kjender saa godt, hvor det dog mig Forberedelse. Men det fortæller jeg, det er heller ikke et typisk Middel, jeg der har at gøre a, og jeg elsket at forbyde mig, tænke selv at tale og tale. Hvorfor ikke, at jeg mere man glemmer, desto mere Rigdom kommer

[illegible]

hvert, havde jeg naturligtvis fra Lauge.
Jeg var meget glad over, hvad De skrev
om Gotfred Rode (ikke Rolde - det er
vist Johan). Hvis De kjendte hele hans
Produktion (ialf. Tilværelsesvis), maatte
De sikkert kunne dømme om, hvor
vidt han havde nok paa Hjerte til at
brøle de kommende Døds og blive
kunstner. Egent kan man her det el.
ikke (jeg er nu overbevist om, at han
har det), saa er han iførd med at
springe Hindringerne el. netter: det
afgjørte Slag er sluttet, og Bøvelen
Stiftet og her paa Vællø, som er ham
i Faders Sted, villiger, hvad han vil
gjøre, og vil hjælpe ham. At De alligevel
ved det, at De rimeligt i Løbet af
Aaret vil træffe ham hos Jendrup
(som ^{er} han nærmest kjender og raadspør
sig med) el. Jahrtmann el. Thøgersen
el. et lignende Sted for at gøre enkle
iagttagelser. Hvis mit Ord kan have no-
gen Betydning i saa Henseende, vil jeg
god indad ham, om det staaer i hans
Magt at gøre ham noget godt. En
sluttet Maad end mindre Forstaaelse af
alt det Gode i vor moderne Malerkunst
(deres inclusive) træffer De sjældent.

Undskyld, at jeg bliver ved. Men jeg
ved af Erfaring, at det er et Gieblings
at løse sanden en lang Klammis igjen
nem, og jeg kan ikke slippes den uden
at have fortalt den de videre Følger af
det mærkelige Opførsel paa Afskov. Føl
gerne haaber jeg forresten vil strække
sig over hele mit Liv - det blive langt
el. kort - endelig i Form af en levende
Interesse for og Forståelse af det store
Folkes Løftelse og Forretning.

Juledag fik jeg sandt et nydeligt
Brev fra Schröder, det første (og sidste)
sidste Mædet i Øst. Var De her, skulde
De løse det. Da jeg saa skrev og takkede
ham, kom jeg til at sige sandt noget
som: gennem hvilket Organ skal man
kunne følge Høiskolesagens Udvikling?
Gennem "Danskene" (Schröders Maaned
skrift, som jeg da ikke kjendte, end ikke
dets Program).? Til svar fik jeg her
end i januar gennem Poul Kirke til
sendt alt det Udkomne af "Danskene"
fra Schröder, og ^{den} begynde at udkom
me i Øst 88!! De kan tro, det var
og er en Fryd. For det første den Ose, den
Kjorlighed, el. hvilke Udtryk jeg nu skal
bruge, som Schröder viser mig! Men saa

mine tanker om et muligt et skæbneligt svar. - Endelig Udkomne til Danmark

at jeg har skrevet en Rigtig af udmærkede
Artikler netop i den Sandhed, som jeg elsker,
som jeg har faaet Pien og Hjerte opladte
til at kunne forstaa: om Kirkeelig, For-
hold (med Grænsetning først og Gr. sidst),
om Høiskolesagen, om Missionen, om
Literaturen, og endog en hel Del om
Kunst! Jeg nyder det i denne Tid, lidt
efter lidt at trænge ind deri, tilgive
mig det og saa dele det med min Kone
og Camilla Paludan. Kjender De „Dan-
skerne“? Hvis ikke, saa De fra fat i
den. Den er netop for den yngre
og Medtænder.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 30 Nr. 5c

Ag saa vil jeg spørge Dem, om De kjender
et fabelagtig billigt Billedværk, som udkom-
mer i München og hedder „Klassischer
Bilderschatz“. Rector Ligners allidder, som
jeg traf paa Skov, gjorde mig der opmærksom
paa det, og nu forærer min Kone mig denne
4de Aargang. Der udkommer 24 Hefter
à 50 Pfennig om Aaret, og hvert Hefte
indeholder 6 Phototypier efter Malerier
af de bedste Kunstnere rundt om fra
alle Europas Gallerier el. Kirker o. L.
Hvert Blad (9⁴/12⁴) koster altsaa ikke
10 Pre (8 Pre?). Ethvert Menneske, der har
Forestilling om, hvad Kunst er, burde have
det, ikke at tale om Skolene (og Høiskolene),